

PREZYDENT MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY

COP-13.310.2.2019.GWA

COP-13/31101/2765/GW/19

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

1. Podstawa prawna interpretacji

Art. 14j § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm.).

2. Rozstrzygnięcie

Po rozpatrzeniu wniosku (...) (dalej: „Wnioskodawca”) z dnia 7 października 2019 r. (wpływ do organu podatkowego w dniu 9 października 2019 r.) w sprawie udzielenia pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości, postanawiam uznać stanowisko Wnioskodawcy w przedstawionym stanie faktycznym za prawidłowe w obowiązującym stanie prawnym.

3. Stan faktyczny/zdarzenie przyszłe przedstawione we wniosku

Z treści przedłożonego wniosku o udzielenie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości (dalej jako „wniosek”) wynika, że Wnioskodawca w ramach prowadzonej działalności gospodarczej realizuje projekty z zakresu inżynierii oraz budownictwa na rzecz różnych inwestorów, zarówno publicznych, jak i prywatnych. Wnioskodawca posiada kontenery, wykorzystywane przez niego w prowadzonej działalności gospodarczej, które tworzą podstawową bazę biurową (socjalną, techniczną). Kontenery te wykorzystywane są najczęściej jako mobilne zaplecza na budowach. Zaplecza te można skonfigurować w oparciu o wolnostojące segmenty kontenerowe bądź też zestawy wielosegmentowe. Kontenery po dostarczeniu na miejsce docelowe, przygotowywane są do podłączenia do mediów – wody, kanalizacji, energii elektrycznej. Każdy kontener musi zostać postawiony na przygotowanym fundamencie budowlanym posiadającym co najmniej 4 punkty podporowe w przypadku kontenerów 10', 6 punktów podporowych w przypadku kontenerów 16' i 20'. Punkty podporowe wykonywane są z blozków betonowych. Ponadto kontenery opisane we wniosku o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego:

- - nie mają bezpośredniej styczności z gruntem;
- - nie są trwale związane z gruntem;
- - są przewożone w inne miejsca po zakończeniu robót budowlanych.

W związku z tak przedstawionym stanem faktycznym, pytanie Wnioskodawcy brzmi:

„Czy na gruncie ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, Kontenery opisane w powyższym stanie faktycznym spełniają definicję „budynku” lub „budowli” w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych z dnia 12 stycznia 1991 r. („UPOL”), a w konsekwencji czy podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości ?”.

4. Stanowisko wnioskodawcy

Zdaniem Wnioskodawcy, „(...) w przedstawionym stanie faktycznym Kontenery nie spełniają definicji „budynku” bądź „budowli” w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 i 2 UPOL, a w konsekwencji nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości”.

5. Ocena stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym

Ustalając znaczenie pojęcia „budynek” czy też „budowla” użytego w art. 2 ust. 1 pkt 2 i pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 roku, poz. 1170 ze zm.; dalej jako „upol”), należy przede wszystkim sięgnąć do przepisów tej ustawy. Zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 1 upol, budynkiem jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach. Z opisanego we wniosku stanu faktycznego wynika, iż kontenery opisane we wniosku o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego, nie są trwale związane z gruntem, tym samym nie spełniają jednego z warunków (to jest trwałości związania z gruntem) do uznania ich za budynek. Związany bowiem trwale z gruntem jest budynek, którego nie można od gruntu odłączyć bez uszkodzenia jego konstrukcji (por. wyrok NSA z dnia 24 marca 2014 r., sygn. Akt II FSK 783/12, dostępny na stronie internetowej: www.orzeczenia.nsa.gov.pl). Tym samym przedmiotowe kontenery nie będą podlegać opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości jako budynki.

Natomiast w myśl art. 1a ust. 1 pkt 2 upol, budowlą w rozumieniu przepisów upol jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Podkreślenia wymaga fakt, że zawarta w art. 1a pkt 2 upol definicja budowli odsyła do definicji zawartej w ustawie z dnia 7 lipca 1994 roku – Prawo budowlane (Dz. U. z 2019 r., poz. 1186, z późn. zm.; dalej jako „Prawo budowlane”), rozumiejąc pod pojęciem „budowli” obiekt budowlany w rozumieniu przepisów Prawa Budowlanego, nie będący budynkiem lub obiektem małej architektury (art. 3 pkt 3). Z kolei zawarta w art. 3 pkt 1 Prawa budowlanego definicja obiektu budowlanego określa tym mianem – między innymi – budowlę stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami. Natomiast rozbudowana definicja opisowa pojęcia „budowla” zawarta jest w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego, gdzie obok wyszczególnienia obiektów budowlanych, których trwałe związanie z gruntem jest oczywiste (jak: lotniska, drogi, linie kolejowe), wymienia się także obiekty, których trwałe związanie z gruntem oczywiste nie jest (jak urządzenia reklamowe), w tym wypadku definicję jednak uzupełniając warunkiem trwałego związania z gruntem. Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 22 grudnia 2011 roku, sygn. akt II FSK 1389/11 stwierdził między innymi, iż „(...) W ocenie Sądu ustawodawca podatkowy określając w art. 2 ust. 1 u.p.o.l. przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości traktował zawarte tam wyliczenie jako zamknięte, a odsyłając do regulacji Prawa budowlanego w zakresie pojęcia budowla, nakazywał skorzystanie z zawartych w nim regulacji w sposób ścisły, ograniczony, bez możliwości dokonywania jakiegokolwiek wykładni rozszerzającej na inne instytucje tam zawarte, służące bez wątpienia innym celom niż ustawa podatkowa. Z tego punktu widzenia

brak jest podstaw do uznawania za budowlę, w rozumieniu ustawy podatkowej, także tymczasowego obiektu budowlanego (...).”.

W świetle powyższego trudno zatem uznać – w opisanym we wniosku stanie faktycznym – przedmiotowe kontenery za budowle podlegające opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Należy zgodzić się ze stanowiskiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, zaprezentowanym w orzeczeniu z dnia 21 czerwca 2018 roku o sygn. akt I SA/Sz 313/18, iż „(...) W ocenie Sądu, interpretacji art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. w zw. z art. 3 pkt 3 u.p.b. należy dokonać także z uwzględnieniem stanowiska jakie zaprezentował Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 września 2011 r. (P-33/09, dostępne na stronie internetowej: www.trybunal.gov.pl), w świetle którego za budowle w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. mogą zostać uznane jedynie budowle wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 3 u.p.b., w innych przepisach tej ustawy lub załączniku do niej, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. b u.p.b., czyli pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno-użytkową oraz jedynie urządzenia techniczne scharakteryzowane w art. 3 pkt 9 u.p.b. lub w innych przepisach tej ustawy albo w załączniku do niej. Inaczej mówiąc, jak wskazał Trybunał, katalog budowli wymienionych w art. 3 pkt 3 u.p.b. ma charakter otwarty (przykładowy) dla ustalenia znaczenia tego pojęcia na gruncie prawa budowlanego. W kontekście jednakże standardów konstytucyjnych, dotyczących ustawowego wymogu ustawowego sprecyzowania elementów konstrukcyjnych podatku (art. 217 Konstytucji RP), wykazowi temu dla celów zdefiniowania pojęcia budowli w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. należy przydać cechy *numerus clausus* (...)”.

Reasumując, kontenery - w opisanym we wniosku stanie faktycznym – nie stanowią zarówno budynku, jak i budowli związanej z prowadzeniem działalności gospodarczej. Oznacza to, iż nie podlegają one opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Tym samym uznać należy, iż stanowisko Wnioskodawcy, zaprezentowane we wniosku, jest prawidłowe w obowiązującym stanie prawnym.

6. Pouczenie

Wnioskodawcy przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia interpretacji przepisów prawa podatkowego (art. 53 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r.- Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz.U. z 2018 r. poz. 1302, z późn. zm.). Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezydenta m.st. Warszawy – Centrum Obsługi Podatnika Urzędu m.st. Warszawy, ul. Obozowa 57, 01-161 Warszawa.

Z up. PREZYDENTA M.ST. WARSZAWY

/-/

Róża Joanna Gutkowska

Zastępca Skarbnika

m.st. Warszawy